

"De psych heeft er weer een klant bij en dan is het goed"

De psych heeft er weer een klant bij en dan is het goed

Schrijven gaat gewoon van helaholahoudt d'r de moed maar in met je hotemtoten hupser. Ik vind dat geweldig als mensen met een academische status een baan zoeken en dan allemaal aan tijgingen op internet tegen anderen neer zetten met naam en toenaam.

De baas hoeft maar effe te googlen en dan weet hij wel hoe laat het is.

Volgende patiënt.

U hoeft ons niet te bellen; wij bellen u.

Ja hoor.

Volgend jaar om dezelfde tijd met Sint Kuttemis.

Schijvers en schilders met enorme talenten gezegend door de Heere Heere der Heirscharen met de allure en status van een Fred van der Wal cs hebben het terecht maar al te vaak bij uitstek over zichzelf, daarna wer over zichzelf en uiteindelijk noge ens over zichzelf, immer driftig bezig het eigen genie breeduit te afficheren in al hunne heerlijkheid ter leringhe ende vermaeck van degenen die minder goed bedeed zijn, want het leven duurt maar even en we dienen naar het Allerhoogste te streven, want anders kunnen we beter gelijk sneven.

Dat spreekt ook toch allemaal vanzelf, want de gemiddelde weblogger produceert weinig tot niets.

Ik ben doorgaans beslist niet geïmponeerd door mijn medewebloggers.

Een enkeling uitgezonderd maar dan zijn ze op de vingers van één hand te tellen en houd je genoeg vingers over om een La Paz op te steken en een fluitglas champagne met belletjes koket aan te vatten end emiddelvinger op te steken.

Ik kijk dan over mijn brilleglazen van mijn leesbril heen naar de tieten van degene die tegenover mij zit.

En wat is het leven nou helemaal qua tijdsduur en indeling als het UWV je op dwingende wijze voor schrijft wat men dient te doen en te laten?

U geniet als U door de reïntegratie consulente wordt afgeblaft?

Motiveert dat soms?

Kweekt dat sjaggerijng webloggers?

Ik dacht toch van wel!

Het leven, zegt u is nou eenmaal zo, daar helpt geen lieve moedertje aan?

Het ware leven?

Zullen we het daar eens over hebben?

Kort en bescheten als het ondergekotste kinderhemd van je kleine zusje, die senuweliger, waar net de beuk door pappie in is gegooid na zijn werk en de kleine teringlijer van vier het al weer van existentiële angst in het broekie doet als pappiewappie met zijn paarse pielemoosje de werp hengel hardhandig zonder glij creme naar binnen stompt om de kleine hotseflots te doorboren in d'r intiem, dan is het meisje gelijk van haar defloratie angst genezen.

Doodsangst therapie.

De psych heeft er weer een klant bij en dan is het goed. Er moet omzet gedraaid worden in het therapeutiese sirkwie en wie poen wil winnen moet met stront beginnen.

Het zal niet bij één keer blijven wat pappie uitvreet want pappie krijgt er dankzij de voorlichting van de kindervrienden van Stichting Martijn pas echt goede zin in door steeds maar weer eerst een kusje van onderen aan zijn trillende en lillende nachwuchs te brengen als hij het kleintje naar bed brengt met praatjes voor de vaak.

Pappie houdt wel van schuimpies zonder schaamhaar. De wereld is nu eenmaal wreed.

En waar kan een Fred van der Wal het eigenlijk anders over hebben dan over zichzelf en zijn magistrale meesterwerken en kunstzinnige creaties?

Je hebt van die webloggers die denken burgermans sjoernalistiek te bedrijven of afficheren zichzelf als pseudo undercover investigative journalist.

De klapmutsen!

Ja hoor, hoernalistiek van likmereet is ook een wals.

Laten we vooral niet vergeten dat een bevlogen auteur en befaamd kunstschilder als Fred van der Wal ontzettend veel verstand heeft van zijn eigen egotripperij en goesting naar nog veel meer reuring in de tent. Zo ben ik ten diepste mijn eigen bewogen beweger en adembenemend aktie model.

Wij dienen niet te veel op de omstandigheden te letten want anders blijven we vanzelf nergens.

(wordt vervolgd)

© november 2013, fredvanderwal, BasicPublishing.nl